

ESTÀS DE SORT

per CONXA ADELL I CARDELLACH,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Si tens el cor eixut i desert, estàs de sort. Isaïes avui t'anuncia que estàs de festa. Però tu no t'ho creus i prefereixes deixar caure les mans i els genolls, vençut. Només et demano un petit gest. No cal que aixequis les mans ni cal que refermis els genolls. Només que obris els ulls i les orelles. Observa, no és Isaïes el qui et ve a salvar, sinó el mateix Déu.

Deixa't mirar per ell. Sigues valent, no tinguis por de mirar els seus ulls que acaronen la teva ànima. I si et vénen les llàgrimes, plora. Tu somnies amb una felicitat relativament petita i ell te la dona eterna.

Ets lliure de veure només el mal, la injustícia, la crueltat, la càrrega pesada del viure. I ets lliure, després, d'aclofar-te en el teu dolor, amb el cap damunt els genolls per evitar aguantar la seva mirada.

Però sàpigues que, si ets valent i la teva mirada es fon amb la seva, continuaràs veient el cantó fosc del viure però, també, la possibilitat de guarir ferides, d'oferir aigua fresca, de regalar una paraula nova.

Vols creure que Déu és lluny, perquè les notícies del món són aclaparadores. Vols creure que Déu tornarà, però d'aquí molt de temps, perquè no en veus signes.

T'han parlat de Maria, una noia que espera un fill del mateix Déu. Una cosa impossible, penses. També t'han anomenat la seva cosina Elisabet, molt més gran, que està embarassada. Una altra cosa impossible, penses.

Com és, doncs, que dins teu tens el pessigolleig del dubte a l'ànima i se t'obre una esclatxa radiant de joia que t'il·lumina per dins. Potser també és possible que Déu s'hagi fixat en tu, que et creus indigne de qualsevol oportunitat; que has llençat sovint la tovallola; que, arraulint-te en la manta del teu dolor, evites aixecar-te, caminar i comprometre't.

Sigues valent, no tinguis por! Allò que et semblava impossible ja veus que és possible. A poc a poc, però amb ànim, comences a caminar cap a Betlem. Necessites agenollar-te davant l'infant quan neixi i retrobar la teva humilitat —el teu lloc real a la terra, al teu humus— per mitjà de la humilitat de Déu que s'ha fet home.